

Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΚΤΑΣΕΛΙΔΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
= ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΟΝ, ΗΘΟΠΛΑΣΤΙΚΟΝ, ΑΘΛΗΤΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

Διευθυντής :

Γ. Α. ΒΑΒΑΡΕΤΟΣ

* * *

Διαχειριστής :

Γ. Κ. ΓΚΑΙΝΑΒΟΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΛΟΓΙΩΝ & ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ

Συνδρομή ετησία . Δραχ. 25

» εξαμήνος » 15

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ » 1

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

15

ΜΑΡΤΙΟΥ

1924

Έτος I — Τεύχος B

ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

ΟΜΑΔΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Στις 26 Ιανουαρίου 1923 ανασυστήθηκε στα Γιάννινα ο Προσκοπισμός και παρ' όλες τες αντιδράσεις που βρήκε στο δρόμο του, απ' τα παιδιά τα ίδια, απ' τους γονείς κι' απ' τους δασκάλους ακόμα, έπαιτέλεσε μια σπουδαία οργάνωση, που περιέλαβεν στον κόλπο της πάνω από 120 Προσκόπους και γίνηκε έτσι το Σύστημα Ομάδων Προσκόπων Ιωαννίνων με ιδρυτήν αρχηγόν των τριών Ομάδων του Συστήματος τον κ. Γεώρ. Βαβαρέτο, αρχηγό της Β'. Ομάδος του Συστήματος τον κ. Σωτ. Ζούμπο και της Γ' Αρχηγεύοντα τον κ. Γ. Μητσούλη, με υπαρχηγούς τους κ. κ. Γεώργ. Παπάν, Στέφον Χρησιτίδη, Ιωάν. Χαλιγιάννην και Εύρ. Γιαννακόν.

Παρ' όλη την άδυστάχτη κατάταξη και την έλλειψη λέσχης, βιβλίων κλπ. ή ακούραστες, ενέργειες του Αρχηγού του Συστήματος και των συνεργατών του κατόρθωσαν να συγκροτήσουν Ομάδες με κάθε στοιχείο εντός δύο μηνών, και να παρουσιάσουν στα έκθαμβά μάτια του Ήπειρωτικού κοινού τόση δημιουργία. Από της 26 Ιανουαρίου 1923 ημέρας της επανιδρύσεως του προσκοπισμού στα Γιάννινα μέχρι σήμερα έγινε εκεί ένας κολοσσός εργασίας. Απειρία από συγκεντρώσεις και συνεδριάσεις των Προσκόπων σιές οποίες διδάχτηκαν όλες τες απαιτήσεις του Δοκίμου και Β' τάξεως κι' έγιναν τόσες διαλέξεις με θέματα ήθικά, φιλολογικά, έγ-

κυκλοπαιδικά.

Αναπτύχτηκε ή αγάπη για τη φύση και τον άθλητισμό κι' έγινεν πλείστες όσες εκδρομές, ημερήσιες, τριήμερες, στούς γύρω τόπους, στην κορφή του Μητσελιού και της Ολύτσικας, στη Ζίτσα, στη Δωδώνη κλπ. Πλείστα όσα μαθήματα διδάχτηκαν από τον Αρχηγό του Συστήματος καθώς και της γεννητησιολογικής παιδαγωγικής, της τηλεφωνείας-τηλεγραφείας κλπ. Αθλητικοί αγώνες διοργανώθηκαν συχνά, προσκοπικές επιδείξεις ως και διαλέξεις απ' τους ίδιους τους προσκόπους. Επίσης παίχτηκαν και τόσα αγνά και καλά παιχνίδια του υπαίθρου. Με λίγα λόγια σε ένα χρόνο άπάνω γίνηκε τόση εργασία κι' είναι τόσες αί φροντίδες του προσκοπισμού για την ανάπτυξη και ήθικοποίησι της νεολαίας ώστε να χρειάζεται βιβλίο δλόκληρο για να γραφούν.

Τό Σύστημα προσκόπων Ιωαννίνων δέν περιορίστηκε μόνο στην εξάσκηση του προσκοπισμού στα Γιάννινα αλλά επέχεται τη δράσι του και σ' όλην την ήλλη σχεδόν Ήπειρωτική γή και συνετέλεσε στο να ιδρυθούν ομάδες προσκόπων στην Πρέβεζα, στο Μέτσοβο, στην Κόνιτσα, Δελβιανά, Δοβρά, Ζίτσα κλπ.

Στον πρόχειρο έστο αυτόν άπολογισμό, είναι καθήκον να εξάρωμεν την άμετρον υποστήριξιν που έτυχε ο προσκοπισμός παρ' του Έξοχτάτου Γενικού Λοιμητού Ήπειρου κ. Μ. Πατυάκη του Καλού Πατέρα του προσκοπισμού της Ήπειρου τον όποιον οι Πρόσκοποι Ιωαννίνων άπεκρί-
ρυσαν έπίτιμον Αρχηγόν των.

ΣΑ ΔΙΗΓΗΜΑ

«Λέγομεν ότι ή δουλεία εξηλείφθη από του Εὐρωπαϊκού πολιτισμοῦ. Ἡ δουλεία εἰσέτι ὑφίσταται πλὴν καταπιέζει μόνον τὴν γυναῖκα καὶ καλεῖται πορνεία».

B. Οὐγκὸ

Μέσα στὸ πενιχρὸ δωμάτιον τὸ παιδάκι της—ἐξή χρονῶν ἀγόρι—κοιμάται ἀδῶα βλέποντας τοὺς ξέρες τί χρυσὰ δίνει, αὐτὴ καθισμένη—ὥρες τώρα—σὲ μιὰ καρέκλα πιάνει μὲ τ' ἀδύνατα χέρια της τὸ μέτωπο, ἔχοντας τὸ νοῦ της.....

Σὲ λίγη ὥρα σηκώνει τὸ κεφάλι της, τὰ μαλλιά της φαίνονται στὸ σκοτεινὸ φῶς τῶν χαρακωμάτων, ριγμένα ἐδῶ καὶ κεῖ, τὰ μάτια της φλογισμένα—ἀπ' τὴν ἀργύρνια ἴσως—τὸ πρόσωπό της ὠχρό.

Δάκρυα λαμπερὰ ἀναβλύζουν στὰ μάτια της, τὸ στήθος της ὀγκοῦται, θέλει νὰ ξεσπάσῃ.....

Ἀλλὰ στρέφοντας τὰ μάτια της στὸ κρεβάτι τοῦ παιδιοῦ της καταπνίγει τοὺς λυγμούς καὶ μόνο τὰ δάκρυα ἀφίνει νὰ τρέξουν ἀφθονά ἐνῶ λέγει ψιθυριστὰ, σβυσμένα. Θεέ μου δὲν εἶναι κρῖμα νὰ μείνῃ ἀγγελὸς μου νησιωτὴς;

Ἄχ; θὰ ξυπνήσῃ σὲ λίγο, ξημέρωσε, τί θὰ τοῦ δώκω!

Περιφέρεται ἐρευνητικὰ τὸ βλέμμα της στὸ δωμάτιο γιὰ νὰ ἰδῇ μήπως τῆς ἔμεινε κανένα ξιπίλο γιὰ πούλημα. Τίποτε! Λίγα μονάχα ἀπαράτητα τάλια τὰ εἶχεν πωλήσει!

Πούθε νὰ προμηθευτῇ χρήματα; Ἀπὸ τοὺς λίγους συγγενεῖς; Τῆς ἔκλεισαν τὴν πόρτα!

Τὴν ἔδωξαν μὲ μιὰ πεντάρα σὰ ξητιάνη! Νὰ πάη νὰ ἐργασθῇ; τὴν ἔδωξαν ἀπὸ παντοῦ. Δὲν ἦταν θέσις.

Σ' αὐτὲς τὲς σκέψεις ἀνάβει περισσότερο κι' ἀρχίζει νὰ καταριέται τὴ μάνα ποὺ τὴ γέννησε καὶ τὴ στιγμή ποὺ παντρεύθηκε τὸ προκομμένο τὸν ἄνδρα της, τὸ μέθυσο, ποὺ πέθανε ἐπὶ τὸν μεθῶσι καί τὸν ἀπὸ τοὺς τροχούς τοῦ αὐτοκινήτου.

Ἀλλὰ τί ὠφελοῦν αὐτὰ; Τώρα τί νὰ κάμῃ;

Ν' ἀφίση νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας κι' αὐτὴ καὶ τὸ παιδί της; Ἄχ! δὲν εἶναι κρῖμα!

Εἶναι ἀγγελουδι!

Εἶχε πλὴν ξεμερώσει καλά. Αἱ χρυσὲς ἀκτῖνες ἐμπαίναν στὸ δωμάτιο κι' ἡ χαροπὴ ἀνοιξιάνικη ἡμέρα μὲ τ' ἀντισμένα δέντρα καὶ τὰ γλυκύλαλα πουλιά κάνουν πλὴν τραγική, πλὴν συγκλονιστικὴ τὴ φρικτὴ εἰκόνα.

Τὸ παιδάκι ξυπνάει. Τὸ πρόσωπο τῆς μάνας ἀλλάζει, λάμπει ἀπὸ χαρὰ. Λέγει στὸ ἀγγελουδι της χίλια δὺδ χρυσάλογα, τὸ φιλεῖ μὲ πόνο καὶ τὸ στέλλει στὸ σχολεῖο χω-

ρὶς νὰ τοῦ δώσῃ τίποτα λέγοντάς του πῶς τὸ μεσημέρι καὶ θὰ τοῦ δώσῃ. Ἔτσι τὸ παιδάκι πετάει στὸ σχολεῖο μὲ τὴ γλυκεῖα χαρὰ πῶς τὸ μεσημέρι καὶ καλὸ θὰ φάη, ἀφίνοντας τὴ δόλια μάνα του στὴ λύπη καὶ στὴ δυστυχία.

Ἀφοῦ ἔμεινε ἀπραχτὴ λίγη ὥρα σηκώνεται νύχεται καὶ βαδίζει πρὸς τὴν πόρτα.

Ἐκεῖ ὅμως στέκεται. Ἐχει τὸ ὕφος ἀπεγνωσμένο.

Φέρνει τὰ χέρια στὸ πρόσωπό της, τὸ πιάνει σὰν νὰ θέλῃ νὰ τὸ κρύψῃ ἀπὸ ντροπὴ ἀπὸ αἶσχος λέγοντας μ' ἀνέκφραστο νόνο, μὲ νόνο ποὺ θάκανε καὶ τὴν πλὴν σκληρὴ καρδιά νὰ παραλύσῃ ἀπὸ συγκίνησι:

Ἄτιμη! Ἄτιμη!— Ὅχι! Ὅχι! Ὅπισθοχωρεῖ.

Ἀλλὰ ἔξαφνα ἡ γλυκεῖα εἰκόνα τοῦ παιδιοῦ της παρουσιάζεται:

Νησιωτὴς; Νὰ πεθάνῃ; Ὅχι! Ὅχι!

Καὶ πάλι προχωρεῖ καὶ πάλι στέκεται. Στὸ πρόσωπό της φαίνεται ζωηρὰ ἡ πάλαι ποῦ γίνεται μετὰ τοῦ μητρικοῦ φίλτρου καὶ τῆς τιμότητος. Σὲ λίγο πέρνει ὕφος ἀποφασιστικὸ καὶ προχωρεῖ ἀποφαστικὰ πρὸς τὸ δρόμο..

Πηγαίνει νὰ βγάλῃ (!) λίγα λεφτὰ γιὰ νὰ θρέψῃ τὸ παιδάκι της!

Ὡ κοινωνία αὐτὴ εἶναι ἡ πρόδοός σου.

Γῶγος Βῆκος

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΒΜΟΥΛΕΣ

ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ

Γιὰ τὸν προσανατολισμὸ μὲ τὸν ἥλιο τὸ ὥρολόγι εἶνε πολὺ κατάλληλο.

—Γιὰ νὰ βροῦμε τοὺς καιροὺς στρέφουμε τὸν ὥροδεῖχτη (περιττὸ νὰ ποῦμε ὅτι τὸ ὥρολόγι πρέπει νὰ δουλεύῃ καὶ νὰναι κανονισμένο μὲ τὴν πραγματικὴ ὥρα) ἀκριβῶς πρὸς τὸν ἥλιο ὅποτε διχοτομοῦμε τὴ γωνία ποὺ σχηματίζεται μετὰ τοῦ ὥροδεῖχτη καὶ τοῦ ἀριθμοῦ 12 τῆς πλάνας τοῦ ὥρολοιοῦ μας καὶ ἡ εὐθεῖα ἐκείνη τῆς διχοτομίσεως μᾶς δείχνει τὸ βορρᾶ καὶ τὸ νότο, ὅπως δείχνει καὶ τὸ σχῆμα.

Τὰ μεσημέρια ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Νότου γιὰ νὰ πορευθῶν τὴν ὁδὸν καὶ τὸν ὄροδον ἀέρα κάνουν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Νότου ἐξ αἰτίας τῆς ὕψους πνοῆς τοῦ ἀέμου ἔχουν χορταράκια πάνω στὸν κορμό.

Οἱ θύρες τῶν μαρμάδων εἶναι πρὸς τὸ Νότο.

Τὰ ἱερὰ τῶν Ἑκκλησιῶν πρὸς τὴν ἀνατολή.

Ὁ Πρακτικὸς

Ο ΜΑΒΙΛΛΗΣ

(Συνέχεια)

Αὐτὴ εἶναι ἡ προσευχὴ τῶν νεκρῶν, ἡ αἰωνία καὶ θλιβερὴ τῶν συναυλίας. Πρωτότυπο καὶ πρωτοστόχαστο, σμιλευμένο μὲ γαλήνη καὶ ὑπερθετικὴ σταθερότητα.

Ἐπειτα ἔρχεται ἡ περίφημη «Ἐλιά» του. Ἐρχεται ἔπειτα εἶπα, μὰ ποῖος ξέρει πρὸς τὰ δύο κατέχει τὰ πρωτεῖα. Εἶναι καὶ τὰ δύο σονέτα ἀριστοτεχνικά. Ἐχουν δημιουργηθῇ καὶ τὰ δύο ἀπὸ τὴν ἰδια ψυχὴ καὶ τὰ ἐνέπνευσε ἡ αὐτὴ μεγάλη καὶ ἱερὰ ὥρα. Ἡ «Ἐλιά» εἶνε τὸ τραγικὸ σύμβολο τῆς λευκότητις μαρμαμένης νεότητος. Ἡ «Ἀθήνη» εἶνε τὸ θλιβερὸ φθινοπωρινὸ ἡλιοβασιλευμα, καὶ ἡ «Ἐλιά» ἡ αὐγὴ καὶ ἡ δύσις ἐνός Ἀπριλίου. Σύμβολο τῆς ζωῆς ποὺ φεύγει. Ἡ ὥραία ζωὴ ποὺ παραδίνεται στὸ βαρὺ γῆρας γιὰ τὴν «τὸ κλαρὶ τοῦ δὲν θὰ ξανανθίσῃ». Περιγράφει μιὰ γέρικη ἐλιά ποὺ στήν κουφάλα της ἐφόλιασε μελίσι.

Μὰ ἡ γέρικη αὐτὴ ἐλιά δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ χιλιόχρη καὶ χιλιόπικρη ζωὴ μας.

Ἄς ἀκούσουμε τὸ θρήνη ὅσο ὠραῖος κι' ὅσο πικρὸς κι' ἂν εἶνε.

Στὴν κουφάλα σου ἐφόλιασε μελίσι Γέρικη ἐλιά, ποὺ γέρονος μὲ τὴ λίγη Πρασινάδα ποὺ ἀκόμα σὲ τυλίγει.

Σὰν νὰθελε νὰ σὲ νεκροστολίσῃ. Καὶ τὸ κάθε πουλάκι στὸ μεθύσι.

Τῆς ἀγάπης πιτίζοντας ἀνοίγει. Στὸ κλαρὶ σου ἐρωτάρικο κυνηγί.

Στὸ κλαρὶ σου ποὺ δὲν θὰ ξανανθίσῃ. Ὡ πόσο στὴ θανὴ θὰ σὲ γλυκάνουν.

Μὲ τὴ μαγευτικὰ βοή ποὺ κάνουν, Ὁλοζώντανος νεότης ὁμορφάδες.

Ποῦ σὰ θύμισες μέσα σου πληθαίνουν. Ὡ νὰ μπορούσαν ἔτσι νὰ πεθαίνουν.

Καὶ ἄλλες ψυχὲς τῆς ψυχῆς σου ἀδερφάδες.

Εἶπα παραπάνω ὅτι ὁ Μαβίλλης ἔκρυβε τὰ ποιήματά του ὅπως ὁ Σαῦλοκ τὸν ἡσαυρό του. Γι' αὐτὴν τοῦ τὴν ἀδυναμία καὶ τὴν εὐγενικὴ δειλία. γι' αὐτὴν τὴ σπάνια μέτριο φροσύνη καὶ τρυφερότητα πρὸς τὸν πνευματικὸ του κόσμον ἔγραψε τὰ «Ἐιδωλα» ποὺ εἶναι σὰν αὐτοκριτικὴ καὶ αὐτοαπολογία.

Ἀκολουθεῖ

Η ΠΑΙΔΟΝΟΜΙΑ

Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἄλλων μέσων τῆς ἀγωγῆς τῶν παιδίων πρωτεύουσιν οἱ εἰς κατέχει ἡ παιδονομία διότι ὁ παῖς στερούμενος ἀκόμη πολλῶν ἡθικῶν παραστάσεων συναισθηματικότητος, αἰτῶν χρησιμεύουσιν τῷ ἀνθρώπῳ ὡς ἡθικὰ βακτηρία διὰ νὰ ἀσκήσῃ τὴν ἀρετὴν, ἔχει ἀνάγκη ἀσθητικῆς ἐπιβλέψεως τόσον ἐν τῷ οἴκῳ, ὅσον καὶ ἐν τῷ σχολείῳ, εἰ δὲ μᾶλλον ἐν τῷ ἔξῳ κοινῳ, ἐνθα ἀτυχῶς εἶναι πολλὰ ἐπιπλύνοντα στοιχεῖα δυνάμενα νὰ παρασύρουν τὸν παῖδα εἰς τὸν ἡθικὸν ὀλεθρον καὶ τὴν καταστροφὴν. Τούτου ἕνεκα εἰς τὰς μεγάλας ἰδιαιότηεις, ἐνθα τὰ ἀπόκρυφα καταγῶγια εἶναι ἐστία πάσης μόλυνσεως καὶ διαφθορᾶς εἶναι ἀναγκαιότατη ἡ σύστασις παιδονομίας μὲ προσωπικὸν δραστήριον καὶ ἀσθητικῆς ἡθικῆς, ὅπως τὸ θεῖον ἔργον γονέων καὶ διδασκάλων θὰ φέρῃ ἀγαθοὺς καρπούς κατὰ τοὺς πόθους τῆς φιλικῆς ἡμῶν Πατρίδος. Διὰ τοῦτο γονεῖς καὶ λειτουργοὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως δέον νὰ ἐλθῶμεν εἰς συνεννόησιν πρὸς σύστασιν ταμείου παιδονομίας καὶ πρὸς ἐπιλογὴν σχολικῶν ἐπιγραπτῶν ἐκ μελῶν δραστηρίων, αἰτῶν καταρτίζουσαι σύλλογον ἐκ γονέων, τοῦ ὁποῖου σκοπὸς θὰ εἶναι ἡ ἐκλογὴ καταλλήλων παιδονόμων, ὧν ὁ διορισμὸς καὶ ἡ ἀπόλυσις θὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῶν τούτων τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου καὶ ἡ συλλογὴ μεμιαίων ἐργῶν ἐκλογῆς τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως ἐκείνου γονέως ἢ μηδεμίαν. Δέον δὲ ἡ μεμιαία συνδρομὴ τῶν ἐκπορῶντων νὰ εἶναι γενναία, διότι εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη γενναίως ἀραιβῆς διὰ νὰ ἐξεύρωμεν δύο κατάλληλους χρηστοὺς καὶ δραστήριους παιδονόμους ἐκ συνταξιοῦχων ἀξιωματικῶν. Πᾶσι δὲ βέλους, οἱ δὲ τὸ ἔργον καταρτίζουσι θὰ ἐδραστηριοῦν καὶ εὐεσθητοὶ καρδία πλοῦσιων ἡμετέρων, οἵτινες θὰ πλοῦσι τὸ ταμείον τῆς παιδονομίας διὰ γενναίας εὐφορίας ἐπ' ἀπὸς γενόμενοι αὐτῷ πρὸς τὸν μετῶσι ἀναγεννητικῆς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς εὐαγγελίας ἡμετέρας ἐν τῇ νεότητι Γενουαλίου τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Γ. Α. Χαραλάμπης

Καθηγητὴς

Balzac

Μόνον οἱ ἀπείροχοι ἄνθρωποι εἶναι ἱκανοὶ νὰ ἀγαποῦν.

Ὁ μὴ ἔχων χαρακτὴρα δὲν εἶναι ἄνθρωπος. Πᾶσα δύναμις γίνεσθαι ἀπὸ ἀπομονῆς καὶ χρόνον.

Carmen Sylva

Ὑποκλίνεσθαι πρὸ τῆς εὐφροσύνης ἀλλὰ γονατίζεσθαι πρὸ τῆς ἀγαθότητος.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Σπύρου Μουσελίμη

Ο ΓΙΑΝΝΟΣ

Ἀφήνει ὁ Γιάννος τὴν κλειδιά καὶ πιάνει τὸ
[Ζευγάρι]
Φιάνη τ' ἄλλοι ἀπὸ μιλιὰ καὶ τὸ ζυγὸ ἀπὸ φράξο
Κι' ἂν ἔπαιζε κι' ἂν ἔδωκε τρία ταγάρι στὰ
Τὶνα τὸ γρόφτασας τόδωκε τῷ ἄλλο τὸ πῆρε ὁ τοῦρκος
Τὶνα τὸ δόλιο τῷ μινε τὸ παῖρ' τὸ φέρ' στὸ μύλο
Βρίσκει τὸ μύλο χάρβαλο καὶ τὸ γεῖθ κομμένο
Κι' ὁ ποντικός ἀπὸ μεριὰ τοῦ τρώει τὸ σακκούλι
Ὁ λύκος βῆ ἀπὸ μπροστά τοῦ τρώει τὴ γομιά
—Δὲ λέ, μπῶ μπῶ! γομιά μου, ποῦ σ' εἶχα
[Χαυδεμένη]
Σερκὸ γοιάρι θὰ μὲ κανεὺς νὰ τῶχαν τὰ παιδιὰ μου
Τὸ δρόμον οἶον πῆγαινε στὸ δρόμο ποῦ πηγαίνει
Ἐβγάξει τὸ βρακίον του καὶ τὸ λανσφειρίζει
Πῶγει τρακόσια ρήματα καὶ τρεῖς χιλιάδες ψείρες
Κι' ὁ σταυραστὴς ἂ τὸ μεριὰ τοῦ παίρει τὸ βρακίον
—Δὲ λέ, ⁽¹⁾ μπῶ μπῶ! βρακίον μου, ποῦ σ' εἶχα
[μπαλωμένο.

(1) Δὲ λέ, Ἀρβανίτικη λέξη—ἂ λείμονο.

Ποποβο

Σπύρος Μουσελίμης

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

«Καλὸ μας παιδί εἶγες σου! Τὴ ζωὴ ποῦ
γυρεύεις θὰ σοῦ τὴ δώσουμε μ' εἰς δῶρο γιὰ
τὴ μεγάλη σου θυσία. Πάρε αὐτὸ τὸ λούλου-
δο—καὶ μοῦ δεῖξαι τὸν κρῖνο! φύτεψέ το
στὰ ἐρείπια τῆς πρώτης σου ζωῆς, φύλαξέ
τὸ ἀπὸ κάθε κακὸ χέρι καὶ κακὸ ἀνέρι,
ποῦ θὰ θελήσῃ καὶ τὸ κόψῃ, νὰ τὸ μαράνῃ
καὶ σὰν μεγαλώσῃ κοιμήσου στὸν ἥσκιο του
καὶ θὰ γνωρίσῃς τὴ ζωὴ ποῦ γυρεύεις.

Σκέφτηκα πῶς γελοῦν μαζί μου καὶ μὲ
παιδικὴ ἀφέλεια καὶ θυμὸ τίς ρώτησα καὶ
τὸ λούλουδο εἶν' αὐτὸ μὲ τόση δύναμι; Γέ-
λασαν συμπαθητικὰ μὲ τὴν ἀφέλειά μου καὶ
μοῦ εἶπαν..... εἶναι τὸ λουλουδι ποῦ θὰ σὲ
φέρει στὰ ἰδανικά δάση τῆς ζωῆς ποῦ γη-
ρεύεις, εἶναι θρεμμένο μὲ τὰ μύρα μας ποῦ
θὰ τὸ κάμουν ἀτίμητο... «εἶναι ὁ Προσκοπι-
σμός!» καὶ χάθηκαν ξαφνικά.

Ἔμεινα κοντὰ στὸ λουλουδι σὰν νὰ γύ-
ρενα μυστικὰ νὰ μοῦ πῇ πῶς ἦταν ἐκείνες
ἡ σκιές.... σιγανὴ φωνὴ σὰν τουρτούρισμα
ἔφτανε στὰ αὐτιά μου.....

«Θεὸς τοῦ καλοῦ «ἀγαθότης, ἀγάπη, ἐρ-
γασία, οἰκονομία, φιλοπατρία, δμόνοια κτλ»
Ἦμουν εὐτυχὴς ἀπ' ἐκείνη τὴ στιγμή
γιατὶ μπροστά μου εἶχα δλάνοιχτο τὸ μορο-
πάτι ποῦ μὲ τόσο πόθο γύρενα.... ἔγρευα

Πρόσκοπος.... Ἀ! ζωὴ γλυκεῖα ἰδεώδης.....
γεμάτη ὄνειρα ὁμορφιὲς ἀτίμητες μαγικές.

Παιδιὰ στολισθῆτε μὲ τὸν Κρῖνο ποῦ φέ-
ρει δόξα τιμὴ κι' ἀξιοπρέπεια καὶ στολίζει
τὴν ψυχὴ μὲ τὸ τρανὸ διάδημα τῶν εὐγενι-
κῶν αἰσθημάτων ποῦ σὰν μινθικὰ βασιλικά
διαμάντια λάμπουν καὶ δείχνουν τὸ δρόμο
τῆς προόδου στὴν κοινωνία.

Ἑλληνόπουλα γίνετε Πρόσκοποι!..

Ρωμουνία 28 Ἰανουαρίου 1924

Ἀλκ. Μίνθος
Πρώην Πρόσκοπος

ΣΚΛΑΒΑ ΨΥΧΗ

Ἡ θάλασσα, τὰ κύματα τὰ στέλνει διαφροισμένα
κοντὰ στὸ φάρο μὲ ὁρμὴν ἀχόρταγα καὶ σπᾶνε
κ' ἐκείνος μέσ' τὸ θάμνωμα—σὰν παραπονεμένα
στέλνει μιὰ λάμψη γαλανή σ' αὐτὰ ποῦ τὸν χτυ-
[πᾶνε

Βογγοῦν, ἀφρίζουνε, λυσσοῦν, τὸ φάρο σὰν δὲ
[φτάνουν
ἀφοῦ, πῆς θάλασσας, αὐτὸς, τὴν ἀγκυλιὰν ἀρ-
[πάξει
τοῦς ναῦτες, ποῦ σὰν τὸν ἰδοῦν, φωνὴν ἐλπί-
[δας βγάνουν
καὶ τὸ φτωχὸ καίει τους τὴ στράτα του ἄλλω.

Σὰν κύματα κ' οἱ πόνοι μου, ἄγρια ματαιωμένα
μοῦ τριγυρνᾶνε τὴν καρδιά καὶ σὰν ἐκείνα σπᾶνε
τὴν θέλουνε συντρίμματα νὰ τὴν ἰδοῦν, αἵματα
κι' ὅλο τὴν περιζώνουνε κι' ὁλοῦθε τὴν χιτυπᾶ.

Μὰ σὰν ὁ φάρος—κ' ἡ καρδιά—ἀνάλαφρα χιτυπᾶ
στὰ σιγήνια καὶ τοὺς πόρους τῆς τοῦς ἔχει σὺ
[φειδισέ
καὶ τὴν παρθένα τὴ σκληρὴ πάντα τῆς δ' ἀ-
[γαπήν
ὡς ποῦ τοῦ πόνου ἡ ὁρμὴ γιὰ πάντα θὰ τὴ
[σβύσῃ.

Πύρρος Δεκαντίας

Οἱ ποντικοὶ τοῦ Γιλδίζ

Ὁ ἐπιμελητὴς τῶν ἀνακτόρων Γιλδίζ εἶ-
χε ζητήσῃ ἐπὶ Χαμητ πίστωσιν ἀνερχομέ-
νην εἰς ἐκατοντάδας λιγῶν πρὸς διατροφήν
τῶν Γάτων.

Ὁ χαμητ ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τοῦ Ἐπι-
μελητοῦ μὲ τὰ ἔξης σοφώτατα. Ἐὰν μὲν ὁ-
πάρχουν ποντικοὶ θὰ ἔχουν ἀφθονον τρο-
φήν ἐπομένως ἡ πίστωσις εἶναι περιττὴ ἔὰν
δὲ δὲν ὑπάρχουν ποντικοὶ τότε καὶ οἱ γάτοι
δὲν χρειάζονται καὶ πάλιν ἡ πίστωσις εἶναι
περιττή.

Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

ΑΝΑΛΑΜΠΕΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΛΙ

Καυμένοι κόσμοι, φωτερὰ μου ἀστέρια
Στὴν ψυχὴ μου μέσα ζητῶ καὶ πάλι
Καὶ ἀπ' τὴν εἰκόνα σας τὴν αἰθέρια
Γυρῶντας ἄμοιρος σὶδὲ περιγὰλι.

Σὰν φαίσεθε καὶ Σεῖς τὴν νύχτα ἀκέραια
Σταγόνες κι' ἡ δική μου πὶδὲ μεγάλη
—Πῶς τῆς Ἀλήθειας πλύνοντ' ὡ! τὰ χέρια!
Ὁ Κολοσσὸς Σημεῖο ἀγάλη—ἀγάλη!

Μὰ τὸ Σημεῖο γιγαντῶνει τὴν καθάρια
Κι' ἀκατάστατη νύχτα τῆς ζωῆς μου
Σὰν ἀπειρο σὶδὲ Μὴδὲν τῆς ψυχῆς μου.

Τί ἂν θέλω!.. Σὺς θωρῶ μαργαριτάρια
Καυμένοι κόσμοι, μακρινὰ μου ἀστέρια
Σὰν τὸ φεγγέρι μου λαμπροκέρια

Γερμανία 15-1-24 Μάνθος Ἀνανθός

Ο ΒΙΡΓΙΛΙΟΣ

Εἰς τὴν Μαντοῖν τῆς Ἰταλίας, τὸ δημο-
τικὸν συμβούλιον ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ ἕνα
ἀγάλμα εἰς τὸν μέγαν Λατῖνον ποιητὴν Βιρ-
γίλιον. Μία ὅμως ἀπορία ἀνέκυψε ἀμέσως:
πῶς ἔπρεπε νὰ τὸν παραστήσουν; Ἕνας ἀρ-
χαιολόγος τῆς Μαντοῖνης ἐπρότεινε ὅπως
τὸ ἀγαλμα πρεσβεῖ ἕνα ἔφηρον, ὕψηλόν ἀ-
ναστήματος, μελαγχολικὸν καὶ κρατοῦντα
λύραν. Ἕνας ἄλλος ὅμως ἀρχαιολόγος ἐπε-
κατέστη τὸ γεγονός ὅτι εἰς τὴν Βόρειον Ἀ-
φρικὴν εὐρέθη πρὸ ἐσῶν ἕνα Μωσαϊκὸν πα-
ριστῶν ἕνα κοντὸν μᾶλλον ἄνδρα, παχύσαρ-
κον, καὶ μὲ γένεια, κάτωθι τοῦ ὅποιου ἦτο
γραμμὴν ἡ λέξις Βιργίλιος καὶ ὑπεστήρι-
ξεν ὅτι ὁ Βιργίλιος ἔπρεπε νὰ κατασκευα-
σθῇ μᾶλλον εἰς αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικά.

Ὁ πρῶτος ὅμως ἀρχαιολόγος ἰσχυρίσθη
ὅτι τὸ Μωσαϊκὸν αὐτὸ εἶχε γίνῃ διαπόσει
ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου ποιητοῦ
καὶ ἐπομένως δὲν ἔπρεπε νὰ ληφθῇ ὡς ὁ-
ψει. Ἀλλὰ καὶ ὁ δεύτερος ὑπεστήριξε καὶ
αὐτὸς τὴν γνώμην του μὲ νέα επιχειρήματα.
Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον πε-
ριμένει τὰ λυθῇ ἡ διαφωνία τῶν δύο ἀρχαιο-
λόγων, διὰ νὰ διατάξῃ ἐπὶ τέλους ν' ἀρξίσῃ
ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀγάλματος.

Chiller

Οἱ στεναγμοὶ δὲν ἀναστήθουν νεκρούς.

Πυθαγόρας

Μεταχειρίζου τὴν φειδῶ, τὸν γέλωτα καὶ τὸ
ἄλας.

Ἀρίστιππος

Τὸ τέλος τοῦ βίου εἶναι ἡδονή.

ΕΙΔΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Χ. Ἡγουμενίδου (Ἡλεκτροτεχνίτου)

Τηλεγραφεία - Τηλεφωνεία

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ῥοῖα

Τὰ τηλέφωνα καὶ ἡ τηλεγραφικὴ μηχανὴς
τὰ χειριστήρια ἔχουν ὄρια (ἄκρες) ποῦ εἶ-
ναι βίδες ὅπου καταλήγουν τὰ ἐσωτερικὰ
σύρματα τῆς μηχανῆς. Ὅταν λοιπὸν θέ-
λουμε νὰ συνδέσουμε δύο μέρη (δύο σταθ-
μοὺς) μ' αὐτὰ πρέπει νὰ φέρωμε τὰ σύρμα-
τα καὶ νὰ τὰ δέσουμε στὰ ὄρια αὐτὰ.

Γιὰ τὸ τηλέφωνο καὶ τὸν τηλεγράφο χρειά-
ζονται γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ γίνῃ συνεννόησις
δύο σύρματα ποῦ νὰ τὰ προσδέσουμε στὰ
δύο ὄρια. Μὰ ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι δαπανηρὸν
δὲν βάζουμε δεύτερο σύρμα ἀπὸ τὸ ἕνα μέ-
ρος ὡς τὸ ἄλλο ἀλλὰ μόνον ἕνα καὶ ἀντὶ γιὰ
δεύτερο σύρμα ἀπὸ τὸ ἄλλο ὄριο φέρνουμε
τὴν ἐλεύθερον ἀκρὰ ἐνὸς μικροῦ σπιδματος
μέσα στὴ γῆ. Ἡ γῆ τότε μᾶς ἀντικαθιστᾷ
τὸ δεύτερο σύρμα. Ἄν τυχὸν ξεφύγῃ τὸ
σύρμα ἀπ' τὸ χῶμα μέσα ἢ ξεβιδωθῇ ἕνα
ἀπ' τὰ δύο ἀπὸ τὰ ὄρια τότε ὅταν κουνου-
ρίζομε τὸ κουνόδι τοῦ τηλεφώνου δὲν χτυ-
πάει κι' οὕτως ἀκούμε (ἀκούει τὸ κτύπων) δι'
αὐτὸ πρέπει νὰ τὰ καταπονήσωμε αὐτὰ
ὅποτε τὸ κτύπων εἶναι κλειστὸ ὅπως λέμε.
Μετὰ τηλέφωνο μὲ δεμένα αὐτὰ τὰ δύο
ὄρια μὲ τὸ σύρμα τῆς γῆς καὶ τὸ σύρ-
μα τῆς γῆς μποροῦμε νὰ κουνούσωμε καὶ
νὰ ἀκούσωμε τὸν κουνόδιον τοῦ ἄλλου
σταθμοῦ καὶ νὰ κουνώσωμε τί μᾶς λέει ἀλλὰ
ὄχι καὶ νὰ μιλήσωμε.

Κι' αὐτὸ γιὰτὶ δὲν ἔχουμε ἡλεκτρικὸν ρεύ-
μα στὸ τηλέφωνο. Γιὰτὸ τότε προσδένου-
με στὰ ἄλλα δύο ὄρια τοῦ τηλεφώνου τὰς δύο
ἀκρας ἀπὸ τὰ σύρματα ὅσο ἢ τοῖς ἡλεκτρι-
κῶν στοιχείων.

Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ ὅταν τηλεγράφο ὅπου
τὸ ρεῦμα τὸ φέρουμε πρῶτα στὰ ὄρια τοῦ
χειριστήριου.

Τηλέφωνο

Τὸ τηλέφωνο εἶναι ἕνα ὄργανον μὲ τὸ ὁ-
ποῖο μποροῦμε νὰ συνεννοηθῶμε ἀπὸ μα-
κρινὰς ἀποστάσεις μὲ ἄλλους ἀνθρώπους ἀ-
κούοντας τὴν ἴδια τὴν κουνόδιον τους. Ἀ-
ποτελεῖται ἀπὸ ἕνα ἀκουστικὸν ποῦ ἀκούμε,
κι' ἕνα φωνητικὸν ποῦ μιλάμε ποῦ εἶναι κα-
μωμένα μὲ λεπτεῖς πλάκες ἀπὸ κάρβουνον ἢ
ἀπόλυτον ποῦ εἶναι ἐπάνω ἀπὸ δύο πηνία (κα-
ρούλια μὲ σύρμα μονωμένο τριηλεκτρικόν)
καὶ ποῦ πᾶλλοντα σύμφωνα μὲ τὴν ἔντασι,
δύναμι, καὶ τὸ χρωματισμὸν τῆς φωνῆς καὶ
τὰ δύο ὥστε ξαναπαράγεται ἢ ξαναγίνεται
στὸ ἀκουστικὸν ἢ φωνή. Ἀκολουθεῖ τὸ τέλος

ΟΙΔΥΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ

Μέσα σὲ συγκινητικές σκηνές, σὲ τρομερές αποκαλύψεις ὁ μέγας Σοφοκλῆς ξετυλίγει τὸ δράμα του, τὸν Οἰδίποδα Τύραννον προσπαθώντας νὰ μᾶς δείξῃ ὅτι στὸν κόσμο κυβερνάει ἡ Εἰμαρμένη καὶ τὸ πεπρωμένο, ἡ θέλησις τῶν θεῶν, ὁ δὲ ἄνθρωπος εἶναι ἀνίσχυρος νὰ υπερνικήσῃ τὰς δυνάμεις αὐτῆς.

Αὐτὴ εἶνε ἡ φιλοσοφία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης γιατί ἡ σημερινὴ γνώσις δὲν παραδέχεται παρόμοιες δυνάμεις. Μέσα στὴ φύσι κυκλοφοροῦν τόσες δυνάμεις ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶντα ἄτομα ἀλληλοσυγκρουόμενες, καὶ συμφέροντα διάφορα, ὥστε ἂν ὁ σκοπὸς μας δὲν ἐπιτυγχάνεται τοῦτο γίνεται γιατί εἴτε δὲν σχεδιάσαμε καλὰ τὰ πράγματα, εἴτε στὴν ἐναντία περιπτώσῃ ἄλλαι δυνάμεις δυνατότερες ἀπὸ τὰς δικές μας ἐπεβλήθησαν στὰ πράγματα.

Σύμφωνα ὅμως μὲ τὴν τότε ἀντίληψιν ἔγινε τὸ δράμα, τὸ ὁποῖον εἶναι ἓνα ὄρι στούργημα, ἓνα ἔργο ἀθάνατο ποῦ μένει στοὺς αἰῶνες.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Οἰδίποδος εἶναι αὕτη.

Ὁ Βασιλεὺς Λαῖος πέρνει χρησμό ἀπὸ τὸ ἱερὸ τῶν Δελφῶν ὅτι τὸ παιδί του θὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἐκπλήρωσι αὐτῆ τοῦ χρησμοῦ μόλις γεννήθηκε τὸ παιδί του τὸ στέλλει μὲ ἓνα πιστό του ποιμένα νὰ τὸ ἐξαφανίσῃ. Ὁ ποιμὴν λυπᾶται τὸ μικρὸ καὶ τὸ δίνει γιὰ φύλαξι σὲ ἄλλον ποιμένα ὁ ὁποῖος τὸ προσφέρει στὸν Πόλυβο τὸν βασιλεῖα τῆς Κορίνθου ποῦ τὸ δέχεται γιατί ἦταν ἄτεκνος.

Σὲνα συμπόσιο κάποιος λέει στὸν Οἰδίποδα ὅτι εἶναι νόθος.

Ὁ Οἰδίπους παρ' ὅλες τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ Πολύβου πέρνει τὸ δρόμο γιὰ τὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν ὅπου μαθαίνει ὅτι θὰ σκοτώσῃ τὸ πατέρα του καὶ θὰ πάρῃ γυναῖκα του τὴν ἴδια τὴ μητέρα του!

Ὁ Οἰδίπους τότε μὲ λύπη του δὲν ξαναγυρίζει στὴν Κόρινθο καὶ πηγαίνει στὰς Θῆβες.

Στὸ δρόμο ὅμως ἓνας ἡνίοχος μὲς ἀμάξης πέρνει ἀπάνω του, ὁ Οἰδίπους θυμώνει καὶ τὸν σκοτώνει καθὼς καὶ τὸν κύριο τῆς ἀμάξης ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ βασι-

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

1) Πῶς διατηροῦνται τὰ ἄνθη αἰωνίως

Εἶναι δυνατόν, εἶπε πρὸ τινος ἓνας Γερμανὸς εἰδικὸς, νὰ ἔχῃς ὁρατὰ ἄνθη, φρέσκα ὅπως τὴν στιγμήν ποῦ τὰ ἔκοψες καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα.

Πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ μία ἐλαφρὰ διάλυσις ἀρβυκῆς γόμας σὲ δύο λίτρες ὕδατος. Κατόπιν, βουτάτε ἓνα-ἓνα τὰ ἄνθη εἰς τὴν διάλυσιν καὶ τὰ κρεμάτε ἀνάποδα. Ὅταν ἡ γόμα ξεραθῇ ἐπάνω τότε τὰ ξαναβουτάτε πάλιν εἰς τὴν διάλυσιν.

Αὐτὸ γίνεται τέσσαρες φορὲς. Μετὰ τὴν τετάρτην φορὰν, τὰ ἄνθη εἶναι περιβεβλημένα μὲ ἓνα λεπτὸν μανδύαν ἀπὸ γόμαν, ὁ ὁποῖος ἐμποδίζει τὸν ἀέρα ἀπὸ τοῦ νὰ φθάσῃ μέχρι τῶν ἰσιῶν τῶν καὶ εἶσι τὰ προφυλάσσει ἀπὸ τοῦ νὰ μαραθῶν.

2) Ἀκούει διὰ τῆς Στένας τοῦ Μιλιάρδου

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὑπάρχει ἓνα κορίτσι κωφάλο, τὸ ὁποῖον, παρὰ τὴν ἀπόλυτον ἀνικανότητα τῶν ὀφθάλμων αἰσθήσεων, δύναται νὰ διακρίνῃ τοὺς ὅχους καὶ νὰ ξεχωρίσῃ τὰ χρώματα.

Ὅπως γράφει μία Ἀγγλικὴ Ἐφημερίς, τὸ κορίτσι αὐτὸ ποτε νὰ παρακολούθησιν μίαν συναρμηνίαν διὰ τῆς ἀπλῆς ἐπιθέσεως τῶν δακτύλων του εἰς τὸν λαιμόν, τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ στήθος τοῦ ὁμιλοῦντος. Ἐπίσης ποτε νὰ «ἀκούσῃ» διὰ μιᾶς στένας μιλιάρδου, τὸ ἓνα ἄκρον τῆς ὁποίας ἐφάπτεται τοῦ ὁμιλοῦντος προσώπου. Τὰ καιροθώματα ταῦτα ἀποδίδονται εἰς τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἐν λόγῳ κωφάλαος ἔχει ἀποκτήσῃ τὴν ἰκανότητα νὰ μεταφράσῃ τοὺς παλμοὺς, τοὺς ὁποῖους προκαλεῖ ἡ ὁμιλία.

Ἡ αὐτὴ κωφάλαος δύναται ἐπίσης νὰ παρακολουθῇ θανμάσια μίαν τηλεφωνικὴν συνομιλίαν, ἐπιθετοῦσα τὰ δάκτυλά της ἐπὶ τοῦ δέκτον. Τέλος ποτε νὰ διακρίνῃ διὰ τῆς ὁσμῆς τὰ χρώματα διαφόρων πραγμάτων.

ληῖος Λαῖος καὶ τὸν εἶχε μαστιγώσει ὅταν φιλονικούσε μὲ τὸν ἡνίοχο.

Ἀπὸ τὴ συνοδεία τοῦ Λαῖου δὲν σώζεται παρὰ ἓνας μονάχα ὁ ὁποῖος καὶ ἐγύρισε νὰ ἀναγγεῖλῃ τὸ πρᾶγμα στὸ παλάτι.

Μπροστὰ στὴν πόλι τῶν Θηβῶν ἦταν ἓνα τρομερὸ τέρας ἡ Σφιγξ ἡ ὁποία κατεκρήμνιζε στὸ βράθυρο κάθε διαβάτη ἂν δὲν μπορούσε νὰ λύσῃ τὰ τρία αἰνίγματα ποῦ πρόβαλε.

Τὸ τέρας αὐτὸ εἶχε νεκρώσει τὴν πόλι τῶν Θηβῶν καὶ οἱ Θηβαῖοι ἦταν ἀνάστατοι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑΡΙΑ

Ὁ πρόσκοπος δὲν εἶναι πλέον ἀνεύθυνος ἔχει καὶ αὐτὸς τὴν εὐθύνην του καὶ μάλιστα ὁλόκληρη γιὰ κάθε πρᾶξι του. Αὐτὸ τὸν κάνει πλέον παιδί μεγάλο, παιδί μὲ σοβαρὴ ἀποστολὴ καὶ καθήκοντα.

Ἐθρικός

Κάθε ἄνθρωπος ἀπ' τὴ στιγμή τοῦ γεννιέται στὸν κόσμο δίνει μυστικὰ μία ὑπόσχεσι ἓνα ὄρκον νὰ ζῇσιν σύμφωνα μὲ τὸν Ἠθικὸ Νόμον ποῦ εἶναι ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ποῦ ὑπαγορεύεται ἀπ' τὴ συνείδησι μὲ τὸν ὄρκο αὐτὸ ποῦ δίνει τὸν ἔξει κατατατῇ καὶ ἔτσι ὁ πρόσκοπος μᾶς τὸν ξαναθυμίζει μαζὶ τὰ λόγια.

«Υπόσχομαι στὴν τιμὴ μου νὰ κάνω τὸ καθήκον μου πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὴν Πατρίδα νὰ βοηθῶ κάθε ἄνθρωπον καὶ σὲ κάθε περίπτωση καὶ νὰ ὑπακούω στὸ Νόμον τῶν προσκόπων».

Ἀλήθεια πόσα πράγματα κλείνονται μέσα σαυτὲς τὲς τρεῖς γραμμῆς.

Υπόσχομαι στὴν τιμὴ μου! Κι' εἶνε ποῖο ἱερώτερον ἀπ' τὴν τιμὴ;

Τὸ καθήκον, λέει πρὸς τὸν Θεὸ, αὐτὸν διδάδῃ μοὶ μᾶς ἔδωκε τὴ ζωὴ καὶ ἐδημιούργησε τὰ πάντα καὶ ποῦ μᾶς ἔδωκε μιὰ ἐντολὴ ὅλους νὰ γίνωμε καλοὶ;

Καὶ πρὸς τὴν πατρίδα τὴ μεγάλη οἰκογένεια, τὴ στοργικὴ μητέρα, τὴν δόξα τὴν ὁδὸν τὴν ὁποία συγκεντρώνονται ὅλα τὰ ἰδανικά μας, καὶ οἱ πόθοι.

Νὰ βοηθῶμε κάθε ἄνθρωπον καὶ σὲ κάθε περίπτωση ἓνα ἀπ' τὰ εὐγενικότερα ποῦ ποτε νὰ κάνει ἄνθρωπος.

Καὶ νὰ ὑπακούω στὸ Νόμον τῶν προσκόπων, τὴν κιβωτὸ αὐτὴ ποῦ περιέχει τόσο πολὺτιμος ὑποθήκες.

Κόμποι

Εἶναι πολλῶν εἰδῶν καλοὶ κόμποι ποῦ καὶ εὐκολὰ δένονται καὶ ποῦ λύονται πάλιν εὐκολὰ μόνον ὅταν τὸ θέλῃσιν μεις. Τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς θὰ περιγράψωμε ἔδω.

Ὁ κοινὸς καὶ συνειθισμένος κόμπος μᾶς εἶναι ὁ λεγόμενος γαϊδαρόκομπος. Αὐτὸς εἶναι ἂν καὶ πολυσυνήθης ἀρκετὰ ἐλαττωματικὸς γιατί καὶ ἀνοίγει εὐκολὰ μὲ τὸ πολὺ τράβηγμα καὶ δὲν λύνεται ὅταν τὸ θέλουμε μεις. Ἐνῶς πολὺ καλὸς κόμπος γιὰ νὰ δέσουμε δύο σκοινιά ποῦ ἔχουν τὸ ἴδιο πάχος εἶναι ὁ σταυρόκομπος. Διὰ δύο σκοινιά διαφέρουν πάχους εἶναι ὁ ποδόδεσμος. Καὶ γιὰ νὰ κατεβάζωμε ἢ ἀνεβάζωμε διάφορα πράγματα χωρὶς νὰ διατρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ σφηντοῦν ἀπὸ τὸ κλείσιμο τῆς θηλιάς ἢ νὰ πέσουν ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα ἢ λύσιμο τῆς θη-

λιάς κατὰ τὴν ἀνάβασιν ἢ κατάβασιν πρέπει νὰ μεταχειρισθῶμε τὴν καντηλίτσας Π.ῶ. τοὺς δένουμε αὐτοὺς τοὺς κόμπους θὰ γράψωμε ἀργότερα παραθέτοντες καὶ ἀναλυτικὰ εἰκόνες.

Σημάδια ἀνιχνεύσεως

Πολλὲς φορές ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται στὴν ἀνάγκη νὰ πᾶν καί ποῦ μόνος ἢ καὶ ἄλλον μὲ καὶ νὰ θέλῃ καὶ ἓνας τοῖτος γὰ τὸν βρῇ. Αὐτὸ δὲν εἶναι εὐκολὸ νὰ γίνῃ μέσα σὲ δάση ἢ μέσα σ' ἀγνωστοὺς τόπους. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ ἀπὸ καὶ ποῦ θὰ περάσῃ μερικὰ σημάδια ποῦ λέγονται σημάδια ἀνιχνεύσεως. Τέτοια ἔχουμε πολλῶν εἰδῶν καὶ εἶναι δυνατόν νὰ γίνωμεν εἴτε κίττω σὲ ἔδαφος μὲ κλωκίαν, ἢ μεκάρβουνο ἢ με ξύλα, ἢ μὲ πέτρες κ.τ. κ.τ. ἢ στοὺς τοίχους, ἢ καὶ στὰ δέντρα.

1) Ἐνα βέλος 2) χαρτάκια ἢ πετραδάκια ριχμένα πέντε-πέντε ἢ ἑξ-ἑξ κάθε πενήντα βήματα στὸ δεξι μέρος τοῦ δρόμου, 3) δύο ἢ τρεῖς λιθάκια τὸ ἓνα πάνω στὸ ἄλλο μέσα ξηλαράκι σὰ δείκτη νὰ ἔξῃ ἀνάμεσα ἀπ' αὐτὰ, 4) ἀγκάθια ξεριζωμένα καὶ βαλμένα μὲ τὴ ρίζα πρὸς τὰ πάνω 5) σὲ δάσος κλαριά τσακισμένα ἐπίτηδες καὶ στοραμμένα πρὸς τὴ διεύθυνσιν ποῦ θέλουμε, 6) δύο τετράγωνα κοφίς μέσα σουγιά πάνω στὴ φλούδα τῶν δένδρων, μὲ μεγάλη καὶ μὲ μικρὴ διπλὰ τῆς (ἡ μικρὴ δείχνει τὴν κατεύθυνσιν) 7) χαρτάκια μεγάλα δεμένα μεταξὺ τοὺς καὶ στοραμμένα πρὸς μιὰ διεύθυνσιν κ. λ. π. μᾶς δείχνουν ὅτι πρέπει νὰ βρούμε πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος ποῦ δείχνουν τὰ σημάδια αὐτὰ. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ μεταχειρισθῶμε ὅλα πάντοτε ἀλλὰ ἀνάλογως τοῦ τόπου ποῦ βροσκοῦμε μεταχειρισθῶμε ποῖα γίνονται εὐκολότερα καὶ εὐδαιμονία.

Ἐνα Χ (χι) μᾶς λέει πῶς δὲν πρέπει νὰ περάσωμε ἀπ' τὸ δρόμον αὐτὸ στὸν ὁποῖον εἶναι χαραγμένο τὸ Χ.

Ἐνα τετράγωνον μέσα βέλος διπλὰ μᾶς λέει πῶς τοῖα βήματα ποῦ ἀπ' τὴν ἀκρὴ τοῦ βέλους καὶ πρὸς τὴν διεύθυνσιν ποῦ βλέπει τὸ βέλος εἶναι κρυμμένο ἓνα γράμμα. Πάχυνον ἔσοκαλύπτει τὲς λέξεις ἢ τὰ χρώματα καὶ τὰ βήματα. Ἐν στα τοῖα βήματα ὁ τόπος δὲν εἶναι κατὰλλος νὰ κρυφτῇ τὸ γράμμα τότε τὸ κρύβουμε σὲ καλύτερον τόπον καὶ μεταφύμε πόσα βήματα εἶναι ἀπ' τὴν ἀκρὰ τοῦ βέλους ὅς ἀκρὴ, τὸν ἀριθμὸν δὲ τῶν βημάτων τὸν σημειώνουμε μέσα στὸ τετράγωνον.

Αὐτὸ καὶ οἱ ἓνα μέσα στὸν ἄλλον μᾶς λέει ὅτι καί ποῦ τὸν ὁποῖον καλὸν εἶχαμε στείλει γύρισε πίσω.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΣΤΕΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ

Η ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΗΣ ΟΛΥΤΣΙΚΑΣ

(Αναμνήσεις)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πραγματικῶς βρεθίκαμε σὲ σιάνη ὅπου ὁ μικροτοέλιγκας μάζευε τὰ πρόβατά του σὲνα θαυμάσιο μέρος ρωμαντικότητας ἀνάμεσα στὸν ἀνασσαμὸ χιλιάδων ἐλάτων.

Ἐπιαμε ξυνόγαλο ὅπως δήποτε ὑποφερτὸ κουβεντιάσαμε λίγο γιὰ ὅλα ὅπου ἐγὼ ἀρχίνησα πάλι τὸ τροπάρι τῆς φτωχολογίας μας γιὰ νὰ μᾶς εἰσάγει οἱ γιουροὶ κ' ἀπ' ἐδῶ. Τί νὰ μᾶς ἔκανε ἄλλως τε τὸ περὶ στροφο ποῦ εἶχαμε ἀφοῦ δοκιμάζοντάς το ὁ Σωτήρης δὲν μπορούσε νὰ τρυπήσῃ τὸ φλοιὸ ἑνὸς κέδρου. Ἡ νὰ τὸ περναῖ ἐγὼ νὰ ρίξω !!.. Ἀφοῦ μόλῳ τὸ ρεχάτι μου πήρα ἔτσι γιὰ τὸ «καλὸ» ποῦ λένε νὰ τὸ μπουμπουνίξῃ καὶ γὰρ μιὰ φορὰ σὰν ἑλληνας καὶ στὰ χαμένα πατοῦσα τὴ σκανδάλη! Ὁ διάβολος ἦτανε ἕνα εἶδος Μπράουν καὶ ἤθελε κάποια προπαρασκευὴ γιὰ νὰ κροτήσῃ.

Πήραμε ἄλλη φωτογραφία ἐκεῖ.

Ὁ τοέλιγκας προχωροῦν λίγο πέρα καὶ πέρνει τὸ ντουφέκι του ποῦ τὸ εἶχε κρύψει ὅταν μᾶς ἀντελήφθηκε νομίζοντας πῶς εἴμαστε κανένα ἀπόσπασμα!

Μᾶς πέρνει ὕστερα ἀνάμεσα στὰ δένδρα καὶ μᾶς ὁδηγεῖ γιὰ λίγη ὥρα ὥς ποῦ βγήκαμε ἀπὸ τὰ δένδρα. Αὐτὸς τραβήξε σὲ μιὰ ἐπικίνδυνον ἐξοχὴ ἑνὸς βράχου ποῦ ἔχαινε σὲ μιὰ ἀβυσσο ἐνῶ ἡμεῖς τραβήξαμε γιὰ πρὶν ψηλὰ.

Ἐπὶ τέλους!

Νά! εἴμαστε στὴν κορυφὴ τῆς Ὀλύτσικας. 1800 μέτρα ὕψος.

Εἶναι 7 ἀκριβῶς ἡ ὥρα.

Τί μεγαλειώδης θέα!

Ὁ ἥλιος ἔπλεγε νὰ δύσῃ καὶ ἦτανε κατακόκκινος. Διακρίναμε παρ' ὅλη τὴν ἔνστασι τῶν ὑδρατμῶν τὴ θάλασσα τοῦ Ἰονίου Πελάγους ἀπὸ τὸ Νότο τὴ θάλασσα τῆς Πρεβεζας ὡς τὴ Λευκάδα ἀπὸ Βορρὰ ὡς τὴν Κορυτσά καὶ μόνο ἀπ' τὴν ἀνατολὴ δὲν μπορούσαμε νὰ ἰδοῦμε πέρα ἀπ' τὸ ψηλὸ Περιστέρι καὶ Πίνδο.

Ὅλη ἡ Ἠπειρος ἦτανε κάτω ἀπὸ τὰ μάτια μας. Τί θέαμα ἀλήθεια! Χιλιάδες

λόφοι καὶ βουνὰ καὶ λοφίσκοι. Πέντε λεπτὰ καθήσαμε μονάχα γιὰτὶ δὲν μπορούσαμε νὰ ὑποφέρουμε τὸ κρύο. 31 Ἰουλίου ἂν ἀγαπάτε καὶ κρύο τσουχετρὸ. Δυὸ φωτογραφίες πήραμε καὶ... ἐπ' ὧμου καὶ τὸν κατήφορο. Τὸ κατέβασμά μας ἦτανε κατὰ ἐξοχὴ. Κυλούσανε τὰ χαλκολίθαρα πρὸς τὰ κάτω καὶ μᾶς πέρνανε μαζί τους λὲς καὶ εἶτανε ἀσανσέρ!

2 ὥρες μᾶς φτάσανε τώρα καὶ νὰ εἴμαστε στὸ χωριὸ Νύχτα Φεγγαρόλουστη. Φυσούσε ἕνα βροχρῆς ποῦ δὲν μᾶς ἐπέτρεπε νὰ μείνουμε ἔξω.

Ἰδέθηκε τότε νὰ δεῖξουμε τὰς προγμενές μας καὶ νὰ φοβήσουμε τὸν πάρεδρο γιὰ νὰ μᾶς βρῇ σπῆτι γιὰ ὑπνο. Αὐτὸ θὰ πῇ φιλοξενία. Τὴν ἄλλη μέρα μετὰ τὸ μεσημέρι μας γυρίσαμε γιομάτοι εὐχαρίστησι καὶ λεβεντιά στὰ Γιάννενα γιὰ νὰ ἐτοιμασθοῦμε γιὰ τὴ Ζίτσα.

Εὐχόριος Παρθενόπουλος

Ἀλληλογραφία

Κοὺς Κοὺς Μάνθον Κωτσιόπουλον Γκρίφσβαλ Γερμανίας. Δύο δολάρια ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. Ἀναμένομεν καὶ ἄλλα τραγούδια σας.

Κοὺς Ἰωάννην Σουρβῖνον Καθηγητὴν Πάργαν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Σὰς ἀποστέλλομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀνὰ 15 φύλλα. Θέλετε νὰ σὰς συμπληρώσωμεν καὶ τὰ προηγούμενα;

Κοὺς Γ. Σπεταιέρην Ἐπιθεωρητὴν Δημοτικῶν Σχολείων Φιλιάτες. 7 συνδρομαὶ ἐλήφθησαν ἀποστέλλομεν ἰδιαιτέρως φύλλα. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

Κοὺς Ν. Παπαδόπουλον Ἐπιθεωρητὴν Δημ. Σχολείων Μπάγια. 3 συνδρομαὶ ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα στέλλομεν ἰδιαιτέρως.

Ἐπιθεωρητὴν Κόνιταν. 7 συνδρομαὶ ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Φύλλα στέλλονται ἰδιαιτέρως.

Ὁ Ταχιδόμος

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν μας δὲν λαμβάνουν τὸ φύλλο μας τακτικὰ νὰ μᾶς εἰδοποιήσουν.